

Nehemia, de man Gods

We gaan het hebben over Nehemia. Hij leeft nog steeds; maar niet in zijn aardse lichaam.

Toen de aartsvader Izaäk stierf, staat er van hem geschreven dat hij de geest gaf en stierf en met zijn voorgelacht verenigd werd.¹

Zo ging het ook met Nehemia toen hij stierf. Hij werd toen met zijn voorgelacht verenigd in het dodenrijk. Die plaats heet in het Grieks Hades en in het Hebreeuws Sjeool.

Jezus heeft ons daar iets over verteld in Zijn verhaal over de rijke man en de arme Lazarus.²

De rijke man ging naar de ene helft van het dodenrijk, waar het beslist niet fijn was. De arme Lazarus werd door engelen gedragen naar de andere helft van het dodenrijk in Abrahams schoot en daar was het goed.

Tussen die beide gebieden was een onoverkomelijke kloof.

Toen Jezus stierf en nederdaalde in het dodenrijk, kwam het dodenrijk in grote beroering want er stierf iemand, die nooit gezondigd had, een Mensenzoon met hetzelfde vlees en bloed als wij.

In Hebr. 2:14 wordt genoemd:

Omdat nu die kinderen van vlees en bloed zijn, heeft Hij eveneens daaraan deel gehad om door de dood - hem die de macht over de dood had, dat is de duivel – teniet te doen.

De ziel die zondigt, die zal sterven, zo luidt het schriftwoord maar Jezus had nooit gezondigd en stierf toch door de kruisdood.

En toen Hij in het dodenrijk nederdaalde, moest de duivel de sleutel van het dodenrijk aan Jezus overdragen. Hij werd onttroond.

Van die wijsheid Gods heeft niemand, ook de duivel niet, geweten want anders zou hij de Heere der heerlijkheid niet gekruisigd hebben.³

¹ Genesis 35:29

² Lucas 16:19-31

³ 1 Cor. 2:8

Er staat over het sterven van Jezus geschreven in Math. 27:51

51 En zie, het voorhangsel van de tempel scheurde in tweeën, van boven tot beneden; de aarde beefde en de rotsen scheurden;

52 Ook werden de graven geopend en veel lichamen van heiligen die ontslapen waren, werden opgewekt.

Omdat Jezus van toen af de macht had over de dood en het dodenrijk, heeft Hij toen Hij opvoer naar de hemel naar Zijn Vader, degenen die in het dodenrijk aan de kant van Abraham verbleven, meegenomen naar het paradijs.

Paulus schrijft in Efeze 4:8 daarover:

Daarom zegt Hij: Toen Hij opvoer in de hoogte, nam Hij de gevangenis gevangen en gaf Hij gaven aan de mensen.

Toen is ook Nehemia verhuisd van het dodenrijk naar het paradijs. Vandaar die beroering in het dodenrijk toen Jezus stierf en in het dodenrijk nederdaalde.

Als u mij dus vraagt: Waar is de man Gods Nehemia op dit moment, dan is mijn antwoord: hij leeft en verblijft in het paradijs.

We gaan nu lezen in Nehemia 1:1a waar staat:

De woorden van Nehemia, de zoon van Hachalja.

De naam Nehemia, die zijn vader Hachalja hem gaf, betekent: De Heere is een Trooster.

Zijn geschrift, dat uit dertien hoofdstukken bestaat, zou ook genoemd kunnen worden: De persoonlijke memoires van Nehemia.

De "ik vorm" in zijn geschrift komt welgeteld honderd keer ten uiting; maar ondanks die "ik vorm" is hij een man Gods die niet aan zichzelf dacht maar de eer van God en het belang van zijn volk zocht.

De "ik vorm" in zijn geschrift blijkt al uit vers 1b waar staat:

1b Het gebeurde in de maand Chisleu, in het twintigste jaar, toen ik in de burcht Susan was.

De maand Chisleu is de maand december. Met het twintigste jaar wordt bedoeld het 20e jaar van de regering van de Perzische koning Arthasasta. Nehemia bevond zich in de burcht Susan en dat was de zomer residentie, één van de zomer verblijven, van deze koning.

2 Dat Hanani kwam, één van mijn broers, hij en mannen van Juda. Ik vroeg hun naar de Joden die ontkomen waren, die uit gevangenschap overgebleven waren, en naar Jeruzalem.

Nehemia kreeg bezoek van zijn broer Hanani die samen met enkele mannen van Juda uit Jeruzalem naar de burcht Susan gereisd was om Nehemia te ontmoeten.

Zo'n honderd jaar eerder had de Perzische koning Kores aan de Israëlische ballingen de vrijheid gegeven om terug te keren naar hun land.⁴

En Nehemia vroeg dus aan zijn broer Hanani hoe ze het daar maakten in Jeruzalem. Het antwoord daarop lezen we in vers 3:

3 Zij zeiden tegen mij: De overgeblevenen, die uit de gevangenschap daar in het gewest zijn overgebleven, verkeren in grote ellende en in smaad. In de muur van Jeruzalem zijn bressen geslagen en zijn poorten zijn met vuur verbrand.

Het is daar "kommer en kwel" zei Hanani tegen zijn broer Nehemia. Ellende en smaad en er waren gaten (bressen) in de muur van Jeruzalem geslagen waardoor mensen binnen konden komen en de poorten van Jeruzalem waren met vuur verbrand.

Hiermee wordt niet bedoeld de eerdere verwoesting van Jeruzalem door koning Nebukadnezar maar het moet zien op latere verwoestingen en brandstichtingen van omringende tegenstanders van Israël.

Die tegenstanders komen ook in het boek Nehemia naar voren. Genoemd wordt in 2:10 de

⁴ 2 Kronieken 36:22/23

Horoniet Sanballat en de Ammonitische slaaf Tobia.

Sanballat is een Babylonische naam en betekent: "Sin maakt levend" en Sin is een afgod, een maangod. En deze Sanballat was stadhouder van Samaria en hij had ook een eigen leger.⁵

De Ammonitische slaaf Tobia wordt hier een slaaf genoemd, maar het Hebreeuwse woord voor "slaaf" kan volgens Schriftkenners een slaaf van een Ammonitische vorst, een hoge regering functionaris geweest zijn.

Toen Nehemia deze woorden van zijn broer en diens metgezellen hoorde, raakte hij van streek en begon te huilen. Dat lezen we in vers 4a waar staat:

4a Het gebeurde, toen ik deze woorden hoorde, dat ik ging zitten en begon te huilen.

Dat was zijn reactie; hij stond te luisteren maar ging zitten en begon te huilen.

En wat deed deze man Gods daarna? Dat lezen we in vers 4b:

4b Ik bedreef enkele dagen rouw, terwijl ik voor het aangezicht van de God van de hemel vastte en bad.

Hij was zo ontdaan van dit bericht dat hij enkele dagen geen trek in eten had en rouw bedreef en tot zijn God bad.

En dan beschrijft Nehemia in de verzen 5 en 6a, hoe hij tot zijn God bad. Ook dat is indrukwekkend om te lezen. Hij begint weer in de "ik vorm" :

5 Ik zei: Och, Heere, God van de hemel, de grote en ontzagwekkende God, Die het verbond en de goedertierenheid in acht neemt voor hen, die Hem liefhebben en Zijn geboden in acht nemen.

Wat een eerbied spreken uit zijn woorden en hij wijst de Heere ootmoedig op het feit, dat Hij Zijn goedheid bewijst aan degenen die Hem liefhebben en Zijn geboden in acht nemen.

De apostel Johannes schrijft in 1 Joh. 5:2 en 3

⁵ Nehemia 4:2

2 Hieraan weten wij dat wij de kinderen van God liefhebben, wanneer wij God liefhebben en Zijn geboden bewaren.

3 Want dit is de liefde tot God, dat wij Zijn geboden in acht nemen; en Zijn geboden zijn geen zware last.

Hebben wij de Heere lief en nemen wij Zijn geboden in acht, die geen zware last zijn, dan zullen wij ook Zijn goedheid ervaren.

En dan bidt Nehemia verder in Neh. 1:6a

6a Laat Uw oor toch opmerkzaam zijn, en Uw ogen open, om te luisteren naar het gebed van Uw dienaar, dat ik heden dag en nacht voor Uw aangezicht bid voor de Israëlieten, Uw dienaren.

Nehemia smeekte zijn God ... laat Uw oor toch opmerkzaam zij en Uw ogen open.

Hij bad dag en nacht voor Zijn volk. Maar dat niet alleen want in vers 6b noemt hij:

6b Ik belijd de zonden van de

Israëlieten, die wij tegen U begaan hebben. Ook ik en mijn familie, wij hebben gezondigd.

Hij beleed niet alleen voor Gods aangezicht de zonden van Gods volk maar ook zijn eigen zonden en die van zijn familie.

En van zo'n goddelijke liefde mogen ook wij vervuld worden. Als wij bressen in de muren zien bij Gods volk, wat doen wij dan met die bressen?

De apostel Johannes noemt weer in 1 Joh. 2:15 en 16:

15 Heb de wereld niet lief en ook niet wat in de wereld is. Als iemand de wereld liefheeft, is de liefde van de Vader niet in hem.

Maar wat is dan de wereld? En dat beschrijft Johannes in het volgende vers:

16 Want al wat in de wereld is: de begeerte van het vlees, de begeerte van de ogen en de hoogmoed van het leven.

Als wij die dingen opmerken bij onze broeders of zusters of ook bij

onzelf, ja, wat zullen wij dan doen?

Dan belijden wij hun zonden en tekorten voor Gods aangezicht maar ook onze eigen zonden en tekorten.

Dan gaan we zagezegd voor onze broeders en zusters op de bres staan en hun zonden belijden en niet alleen van hen, maar ook onze eigen zonden of tekorten. Daar had Nehemia ook oog voor.

Nogmaals Neh. 1:6b

6b Ik belijd de zonden van de Israëlieten, die wij tegen U begaan hebben. Ook ik en mijn familie, wij hebben gezondigd.

En in vers 7b zegt hij het op een andere manier uit de grond van zijn hart:

7b Wij hebben het grondig bij u verdorven.

En hij eindigt zijn gebed in vers 11b met de woorden:

11b Doe Uw dienaar vandaag toch slagen en geef hem barmhartigheid bij deze man. Ik

was namelijk de schenker van de koning.

Nehemia heeft een plan en vraagt aan de Heere of dat plan in gunstige aarde mag vallen "bij deze man" en daarmee wordt bedoeld de koning van Perzië, Arthasasta.

En Nehemia bekleedde bij deze koning een hoog en vertrouwelijk ambt. Hij was namelijk de schenker van de koning en dat bracht hem in de onmiddellijke nabijheid van de koning.

Enige maanden later krijgt Nehemia de kans om zijn plan aan de koning kenbaar te maken en dat lezen we in Nehemia 2 vanaf vers 1:

1 Het gebeurde in de maand Nisan, in het twintigste jaar van koning Arthahsasta, toen er wijn voor hem gereed stond, dat ik de wijn nam en aan de koning gaf. Nu was ik nooit in zijn tegenwoordigheid verdrietig geweest.

De maand Nisan komt overeen met onze maand Maart. Nehemia deed altijd zijn werk als schenker

met plezier, want zo verhaalt hij weer in de "ik vorm" dat hij nooit in tegenwoordigheid van de koning verdrietig was geweest.

2 Toen zei de koning tegen mij: Waarom staat uw gezicht zo verdrietig, terwijl u toch niet ziek bent? Dit is niets anders dan hartenpijn. Toen werd ik heel erg bevreesd.

De koning ziet in één oogopslag, dat het gezicht van Nehemia sporen van één of ander hartenpijn – men kan ook zeggen: zielenlijden - draagt.

De koning toont een sympathieke belangstelling voor zijn dienaar en de vrees van Nehemia ligt in de oorzaak, dat nu plotseling het hoge woord er uit moet.

3 Ik zei tegen de koning: Moge de koning in eeuwigheid leven! Waarom zou mijn gezicht niet verdrietig staan, als de stad, de plaats van de graven van mijn vaders verwoest ligt en zijn poorten door vuur verteerd zijn?

Het hoge woord is er ten dele uit en vervolgens spreekt de koning de volgende woorden tegen hem:

4 De koning zei tegen mij: Wat verzoekt u dan? Toen bad ik tot de God van de hemel.

De koning vraag aan Nehemia: Wat is je verzoek en voordat Nehemia antwoordt, staat er dat hij een gebed tot God richtte. Men kan hier spreken van: **een schietgebed!**

Dit laatste is leerzaam voor ons. Ook wij kunnen in situaties komen dat wij wijsheid van boven nodig hebben om antwoord te geven en dan is een kort en voor de mensen onzichtbaar schietgebed een uitkomst!

Een kort en voor het mensenoog onzichtbaar "schietgebed". En dit schietgebed van Nehemia heeft effect gehad.

In vers 5 legt Nehemia zijn plan aan de koning voor:

5 ... en zij tegen de koning: Als het de koning goeddunkt, en als u dienaar u welgevallig is, dat u mij dan naar Juda stuurt, naar de stad met de graven van mijn vaders, zodat ik die weer op kan bouwen.

6 Toen zei de koning tegen mij, terwijl de koningin naast hem zat: Hoelang zal uw reis duren en wanneer zult u terugkeren? Het was goed in de ogen van de koning. Hij liet mij gaan toen ik hem een bepaalde tijd opgegeven had.

Nehemia vermeldt nog, dat de koningin naast de koning zat. En haar aanwezigheid is blijkbaar van invloed geweest op de inwilliging van het verzoek van Nehemia.

Zij mocht waarschijnlijk die altijd vriendelijke schenker wel en zij had meegevoel met zijn zielenleed.

Zo zien we ook hier, dat God alle, maar dan ook alle dingen laat meewerken ten goede voor hen, die Hem liefhebben.

En ook het schietgebed van Nehemia nemen we mee voor de praktijk van alle dag.

Geprezen zij God voor Zijn woord. De beek van God is altijd vol van levend, verkwikkend water.